

[Connie Hedegaard]

man ikke havde haft mulighed for at forudse, og det vil jeg gerne lige præcisere.

I øvrigt synes jeg, at SF og VS, der så tit taler om, at man skal være solidarisk, somme tider også godt kunne prøve at tage lidt hensyn til alle de mennesker, som undlod at tage lån, som knoklede af sted, som havde erhvervsarbejde morgen og aften og i weekendere og ferier, som måske fik nogle dårligere karakterer, og som kom ud med nogle dårligere resultater, men dog prøvede at klare sig selv, fordi de forudså, hvad resultatet kunne blive af at tage lån. De så måske i stedet for studiekammerater stifte familie og stifte hjem og stå rimelig godt, når de engang var færdige med deres uddannelse. Selvfølgelig stod de så med en studiegæld, og vi skal tage toppen af den, men man skal bare somme tider, synes jeg, prøve at have en lidt mere nuanceret definition af, hvad solidaritet egentlig betyder. Det er ikke altid kun den enlige mor, der har brug for solidaritet.

Alice Faber (SF):

Jeg skrev faktisk ned, hvad fru Connie Hedegaard sagde, fordi det gjorde indtryk på mig: »De bærer en del af ansvaret selv.« Ja, man bærer en del af ansvaret for det liv, man har, og det liv, man fører, men der er også nogle vilkår, som bærer en del af ansvaret for det liv, man har, og det liv, man fører, og det er jo det, vi har været inde på: hvad er det for nogle vilkår, man har at studere under? En ung, der er vant til at være omgivet af akademikere og ved, hvordan tingene hænger sammen, og ved, hvordan man klarer sig igennem systemerne, og måske oven i købet har venner og familie imellem lærerne og professorerne, har altså nogle gange mere overskud til at tage ekstraarbejde ved siden af og til at være om sig i alle situationer end den, der hele tiden skal være opmærksom på, hvad det er, der foregår i selve studietiden, og ikke kender til de mest elementære ting. Der er meget angst og bluff på universiteterne stadig væk i dag, som man skal kæmpe med, når man ikke kender det, og det gælder for en meget stor del af dem, som har syntes, at de var nødt til at stifte gæld for at gå ind i et studium, at de ikke har overskud til at gøre alt det andet. Og det synes jeg handler om solidaritet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketings beslutnings vedkommende 2 (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 111:

Forslag til lov om særlig udbetaling til børnefamilier i 1985.

(Fremsat 13/12 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tastesen (S):

Der skete så meget ondt den 24. oktober 1983, da regeringspartierne, det radikale venstre og fremskridtspartiet indgik Rio Bravo-forliget. Bl.a. blev børnefamilier ramt hårdt i kraft af beslutningen om, at de tilskud til mejeriprodukter, man hidtil havde haft, skulle falde bort. Det var klart, at det kunne give samvittighedskvaler hos nogle af partierne, og det lykkedes altså for fremskridtspartiet at få den luns, som hed »et tilskud på 800 kr. i 2 år« til børn under 10 år.

Alligevel synes der at have været nogen tvivl undervejs om, hvorvidt man nu skulle indfri løftet i det andet år. I hvert fald var det ikke med i udregningen af finanslovsforslaget for 1985 i første omfang, og man kunne da forledes til at stille det spørgsmål, om tanken var, at man ville snøre børnefamilierne, eller det var fremskridtspartiet, man ville snøre. Jeg ved det ikke.

Men for socialdemokratiets vedkommende vil vi, ligesom det var tilfældet sidste år, stemme for dette lovforslag, selv om vi føler, at det langt fra er tilstrækkeligt. Vi har i stedet for fremsat vores forslag til en skatterreform. Dette forslag til en skatterreform går